TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2017. gada 17. maijā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Kopēja nodokļu sistēma, ko piemēro mātesuzņēmumiem un meitasuzņēmumiem, kuri atrodas dažādās dalībvalstīs — Direktīva 2011/96/ES — Nodokļu dubultas uzlikšanas novēršana — 3 % iemaksa papildus uzņēmumu ienākuma nodoklim

Lieta C-365/16

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Conseil d'État* [Valsts padome] (Francija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2016. gada 27. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2016. gada 4. jūlijā, tiesvedībā

***Association française des entreprises privées*** (***AFEP***),

***Axa SA,***

***Compagnie générale des établissements Michelin SCA,***

***Danone SA,***

***ENGIE SA***, iepriekš – *GDF Suez*,

***Eutelsat Communications SA,***

***LVMH Moët Hennessy-Louis Vuitton SE,***

***Orange SA,***

***Sanofi SA,***

***Suez Environnement Company SA,***

***Technip SA,***

***Total SA,***

***Vivendi SA,***

***Eurazeo SA,***

***Safran SA,***

***Scor SE,***

* Tiesvedības valoda – franču.

***Unibail-Rodamco SE,***

***Zodiac Aerospace SA***

pret

***Ministre de Finances et des Comptes publics.***

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], tiesneši J. Regans [*E. Regan*], Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*] un K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*] (referents),

ģenerāladvokāts J. Tančevs [*E. Tanchev*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Association française des entreprises privées* (*AFEP*), *Axa SA*, *Compagnie générale des établissements Michelin SCA*, *Danone SA*, *ENGIE SA*, *Eutelsat Communications SA*, *LVMH Moët Hennessy-Louis Vuitton SE*, *Orange SA*, *Sanofi SA*, *Suez Environnement Company SA*, *Technip SA*, *Total SA*, *Vivendi SA*, *Eurazeo SA*, *Safran SA*, *Scor SE*, *Unibail-Rodamco SE* un *Zodiac Aerospace SA* vārdā – *G. Blanluet*, *N. de Boynes* un *S. Austry*, advokāti,

— Francijas valdības vārdā – *D. Colas* un *S. Ghiandoni*, pārstāvji,

— Beļģijas valdības vārdā – *C. Pochet* un *M. Jacobs*, pārstāves,

— Eiropas Komisijas vārdā – *N. Gossement* un *W. Roels*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

## Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 2011. gada 30. novembra Direktīvu 2011/96/ES par kopējo sistēmu nodokļu uzlikšanai, ko piemēro mātesuzņēmumiem un meitasuzņēmumiem, kuri atrodas dažādās dalībvalstīs (OV 2011, L 345, 8. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 2014. gada 8. jūlija Direktīvu 2014/86/ES (OV 2014, L 219, 40. lpp.) (turpmāk tekstā – "Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīva"), 4. panta 1. punkta a) apakšpunktu un 5. pantu.

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Association française des entreprises privées (AFEP)* [Francijas privāto uzņēmumu asociāciju] un 17 uzņēmējsabiedrībām (turpmāk tekstā – "*AFEP* u.c."), no vienas puses, un *ministre des Finances et des Comptes publics* [finanšu un budžeta ministru] (Francija), no otras puses, saistībā ar prasību atcelt administratīvo doktrīnu attiecībā uz iemaksu, kas ir veicama papildus uzņēmumu ienākuma nodoklim un kas ir jāmaksā mātesuzņēmumam rezidentam saistībā ar peļņas, tostarp no tā meitasuzņēmumiem nerezidentiem saņemtās peļņas, sadalīšanu.

## Atbilstošās tiesību normas

### *Savienības tiesības*

3 Saskaņā ar Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas preambulas 3. apsvērumu šīs direktīvas mērķis ir dividendes un citu veidu peļņu, ko meitasuzņēmumi sadala par labu saviem mātesuzņēmumiem, atbrīvot no nodokļa, kas ieturams izcelsmes vietā, un novērst nodokļu dubultu uzlikšanu šādiem ienākumiem mātesuzņēmuma līmenī.

4 Šīs direktīvas preambulas 7. un 9. apsvērumā ir paredzēts:

"(7) Gadījumā, ja mātesuzņēmums saņem sadalītu peļņu, jo tas ir asociēts ar meitasuzņēmumu, mātesuzņēmuma dalībvalstij vai nu jāatturas uzlikt nodokļus šai peļņai, vai arī jāuzliek nodokļi šādai peļņai, vienlaikus ļaujot mātesuzņēmumam no maksājamā nodokļa summas atskaitīt to uzņēmumu ienākuma nodokļa daļu, ko samaksājis ar minēto peļņu saistītais meitasuzņēmums.

[..]

(9) Ar peļņas sadales maksājumiem mātesuzņēmuma pastāvīgajam uzņēmumam un ar minēto maksājumu saņemšanu mātesuzņēmuma pastāvīgajā uzņēmumā būtu jārīkojas tāpat, kā tas notiek starp meitasuzņēmumu un mātesuzņēmumu. Tam būtu jāattiecas uz gadījumiem, kad mātesuzņēmums un tā meitasuzņēmums atrodas vienā dalībvalstī un pastāvīgais uzņēmums ir citā dalībvalstī. No otras puses, izskatās, ka gadījumos, kad pastāvīgais uzņēmums un meitasuzņēmums atrodas vienā dalībvalstī, var rīkoties, pamatojoties uz attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem, neskarot Līguma principu piemērošanu."

5 Minētās direktīvas 4. panta 1. un 3. punktā ir paredzēts:

"1. Ja mātesuzņēmums vai tā pastāvīgais uzņēmums, pamatojoties uz mātesuzņēmuma asociāciju ar savu meitasuzņēmumu, saņem sadalīto peļņu, mātesuzņēmuma dalībvalsts un tā pastāvīgā uzņēmuma dalībvalsts, izņemot gadījumu, ja meitasuzņēmums ir likvidēts:

a) atturas šādai peļņai uzlikt nodokļus, ja šāda peļņa nav atskaitāmi izdevumi meitasuzņēmumā, un uzliek nodokļus šādai peļņai, ja šāda peļņa ir atskaitāmi izdevumi meitasuzņēmumā; vai

b) uzliek šādai peļņai nodokļus, atļaujot mātesuzņēmumam un pastāvīgajam uzņēmumam – līdz atbilstošā maksājamā nodokļa summas robežai – atskaitīt no maksājamās nodokļa summas to uzņēmumu ienākuma nodokļa daļu, kas saistīta ar minēto peļņu un ko samaksājis meitasuzņēmums un jebkurš zemākā līmeņa meitasuzņēmums, ar nosacījumu, ka katrā līmenī uzņēmējsabiedrība un tās zemākā līmeņa meitasuzņēmums atbilst 2. pantā minētajām definīcijām un atbilst 3. pantā noteiktajām prasībām.

[..]

3. Katra dalībvalsts saglabā izvēles tiesības paredzēt, ka no mātesuzņēmuma peļņas, kam uzliek nodokļus, nevar atskaitīt maksājumus, kuri attiecas uz kapitāla daļu un zaudējumiem, ko rada meitasuzņēmuma peļņas sadalīšana.

Ja vadības izmaksas, kas attiecas uz kapitāla daļu, šādā gadījumā ir noteiktas kā izmaksas ar vienotu likmi, noteiktā summa nevar pārsniegt 5 % no meitasuzņēmuma sadalītās peļņas."

6 Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas 5. pantā ir noteikts:

"Peļņu, ko meitasuzņēmums sadala mātesuzņēmumam, atbrīvo no nodokļa, kas ieturams izcelsmes vietā."

### *Francijas tiesības*

7 No Tiesā iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka saistībā ar nodokļu režīmu attiecībā uz Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas piemērošanas jomā ietilpstošo peļņu Francijas Republika ir izvēlējusies sistēmu, saskaņā ar kuru šī peļņa ir atbrīvota no nodokļa, paturot tiesības uzlikt nodokli attiecīgai izmaksu un maksājumu daļai, kas noteikta pēc vienotas likmes 5 % apmērā un kas atbilst mātesuzņēmuma veiktajām izmaksām un maksājumiem saistībā ar tā līdzdalību meitasuzņēmumā, kurš sadalījis šo peļņu. Tādējādi minētā peļņa ir atbrīvota no nodokļa 95 % apmērā.

8 Vispārējā nodokļu kodeksa (turpmāk tekstā – "*CGI*") 235.*ter* ZCA pantā ir noteikts:

"I. Francijas vai ārvalstu sabiedrībām vai struktūrām, kurām piemērojams uzņēmumu ienākuma nodoklis Francijā, izņemot Monetārā un finanšu kodeksa L. 214-1. panta II punktā paredzētos kolektīvo ieguldījumu uzņēmumus, kā arī uzņēmumus, kas atbilst Komisijas 2014. gada 17. jūnija Regulas (ES) Nr. 651/2014, ar ko noteiktas atbalsta kategorijas atzīst par saderīgām ar iekšējo tirgu, piemērojot Līguma 107. un 108. pantu, I pielikumā sniegtajai mikrouzņēmumu, mazo un vidējo uzņēmumu definīcijai, papildus šim nodoklim ir jāveic iemaksa par summām, kuras tās sadala šā kodeksa 109.–117. panta izpratnē.

Iemaksa atbilst 3 % no sadalītajām summām [..].

[..]"

### Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

9 *AFEP* u.c. iesniedza Valsts padomei (Francija) prasību, lūdzot atcelt administratīvo doktrīnu, konkrēti, Instrukcijas BOI-IS-AUT-30-20160302 (*Bulletin officiel des finances publiques-impôts*, 2016. gada 2. marts) 70. punktu attiecībā uz *CGI* 235.*ter* ZCA pantā paredzēto iemaksu, kas veicama papildus uzņēmumu ienākuma nodoklim, attiecībā uz sadalītajām summām (turpmāk tekstā – "papildiemaksa").

10 Savas prasības pamatojumam *AFEP* u.c., pamatojoties uz Konstitūcijas 61-1. pantu, izvirzīja prioritāru jautājumu par atbilstību Konstitūcijai. Tāpat tās norāda, ka papildiemaksa ir pretrunā, galvenokārt, Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas 4. panta 1. punktam un, pakārtoti, minētās direktīvas 5. pantam.

11 Finanšu un budžeta ministrs uzskata, ka *AFEP* u.c. izvirzītie prasības pamati nav pamatoti.

12 Iesniedzējtiesa uzskata, ka konkrēto Savienības tiesību normu interpretācija noteiks tās lēmuma par prioritāra jautājuma par atbilstību Konstitūcijai iesniegšanu *Conseil constitutionnel* [Konstitucionālajai padomei] (Francija). Pirmkārt, tā precizē, ka iemaksa, kas veicama papildus uzņēmumu ienākuma nodoklim, ir piemērojama uzņēmējsabiedrībām vai struktūrām, kas saņēmušas ieņēmumus no tām piederošajām kapitāldaļām to meitasuzņēmumos, gadījumā, ja tās veic šo ieņēmumu pārdali. Turklāt iekasēšanas un piedziņas kārtība, kas piemērojama šai papildiemaksai, esot identiska tai, kas paredzēta attiecībā uz uzņēmumu ienākuma nodokli.

13 Tomēr minētās papildiemaksas iekasējamības gadījums atšķiroties no uzņēmumu ienākuma nodokļa iekasējamības gadījuma, jo iemaksa tiek piemērota nevis dividenžu saņemšanas brīdī, bet gan tad, kad uzņēmējsabiedrība, kas tās ir saņēmusi, tās pārdala.

14 Tāpat tā norāda, ka šīs pašas papildiemaksas bāze, kurā cita starpā ir ņemta vērā sadalītā peļņa, kas radusies no peļņas uzkrāšanas, atšķiras no uzņēmumu ienākuma nodokļa bāzes. Šajos apstākļos jautājums par to, vai papildiemaksa ir uzskatāma par peļņas aplikšanu ar nodokli, kas būtu pretrunā Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas 4. panta 1. punkta a) apakšpunktam, minētās tiesas ieskatā rada nopietnas grūtības.

15 Otrkārt, minētā tiesa norāda, ka, ņemot vērā, ka šīs papildiemaksas iekasējamības gadījums ir dividenžu izmaksa, ka tās bāze ir izmaksāto dividenžu summa, ka maksātājs ir uzņēmējsabiedrība, kura sadala dividendes, un ka nav paredzēts nodokļu kredīts akcionāra labā, šai papildiemaksai, ievērojot kritērijus, ko Tiesa noteikusi 2008. gada 26. jūnija spriedumā *Burda* (C-284/06, EU:C:2008:365), šķiet, nepiemīt ienākuma izcelsmes vietā ieturētā nodokļa īpašības. Tomēr, ņemot vērā 2001. gada 4. oktobra spriedumu *Athinaïki Zythopoiia* (C-294/99, EU:C:2001:505), iesniedzējtiesai rodas jautājums, vai gadījumā, ja papildiemaksa neveido ar minētās direktīvas 4. panta 1. punkta a) apakšpunktu aizliegtu aplikšanu ar nodokli, tā nevarētu tikt uzskatīta par "nodokli, kas ieturams izcelsmes vietā", no kā sadalītā peļņa jāatbrīvo atbilstoši minētās direktīvas 5. pantam.

16 Šajos apstākļos Valsts padome nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas 4. pants, it īpaši tā 1. punkta a) apakšpunkts, pieļauj tādu nodokļa maksājumu, kas paredzēts *CGI* 235.*ter* ZCA pantā, ko iekasē tad, kad uzņēmējsabiedrība, kurai piemērojams uzņēmuma ienākuma nodoklis Francijā, sadala peļņu, un kura nodokļa bāzi veido sadalītās summas?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noraidoša, vai tāds nodokļa maksājums, kāds paredzēts *CGI* 235. *ter* ZCA pantā, ir jāuzskata par "nodokli, kas ieturams izcelsmes vietā", no kura meitasuzņēmuma sadalītā peļņa ir atbrīvota atbilstoši minētās direktīvas 5. pantam?"

**Par lūgumu sākt mutvārdu procesu**

17 Ar 2017. gada 31. marta vēstuli Francijas valdība lūdza sākt mutvārdu procesu, pamatojoties būtībā uz to, ka nav apspriests jautājums par risinājumu, ko ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*] ir piedāvājusi savos secinājumos lietā *X* (C-68/15, EU:C:2016:886), piemērošanu pamatlietā.

18 Šajā ziņā Tiesas Reglamenta 83. pantā ir paredzēts, ka Tiesa jebkurā brīdī, uzklausījusi ģenerāladvokātu, var izdot rīkojumu par tiesvedības mutvārdu daļas sākšanu vai atkārtotu sākšanu, it īpaši, ja tā uzskata, ka tā nav pietiekami informēta, vai ja kāds lietas dalībnieks pēc šīs daļas pabeigšanas iesniedz ziņas par jaunu faktu, kam var būt izšķiroša ietekme uz Tiesas nolēmumu, vai arī ja lieta ir jāizskata, pamatojoties uz argumentu, kuru lietas dalībnieki nav apsprieduši.

19 Konkrētajā gadījumā Tiesa, uzklausījusi ģenerāladvokātu, uzskata, ka tai ir visa vajadzīgā informācija, lai pieņemtu nolēmumu šajā lietā. Tātad nav jāizdod rīkojums par tiesvedības mutvārdu daļas sākšanu.

## Par prejudiciālajiem jautājumiem

### *Par pirmo jautājumu*

20 Ar savu pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas 4. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šī tiesību norma nepieļauj tādu mātesuzņēmuma dalībvalsts noteiktu nodokļu pasākumu kā pamatlietā aplūkotais, ar kuru ir paredzēts iekasēt nodokli saistībā ar mātesuzņēmuma veikto dividenžu sadali, ja šī nodokļa bāzi veido sadalīto dividenžu summas, tostarp tās, kas nāk no šī uzņēmuma meitasuzņēmumiem nerezidentiem.

21 No Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas preambulas 3. apsvēruma izriet, ka šīs direktīvas mērķis ir novērst nodokļu dubultu uzlikšanu peļņai, ko meitasuzņēmums sadala par labu savam mātesuzņēmumam, mātesuzņēmuma līmenī.

22 Šim nolūkam Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas 4. panta 1. punktā dalībvalstīm ir ļauts izvēlēties starp divām sistēmām, proti, atbrīvošanas un uzlikšanas sistēmu. Proti, atbilstoši tam, kas paredzēts šīs direktīvas preambulas 7. un 9. apsvērumā, minētajā normā ir precizēts, ka, ja mātesuzņēmums vai tā pastāvīgais uzņēmums, pamatojoties uz mātesuzņēmuma asociāciju ar savu meitasuzņēmumu, saņem sadalīto peļņu, izņemot gadījumu, ja sadale tiek veikta saistībā ar meitasuzņēmuma likvidēšanu, mātesuzņēmuma dalībvalsts un tā pastāvīgā uzņēmuma dalībvalsts vai nu atturas šādai peļņai uzlikt nodokļus, ja šāda peļņa nav atskaitāmi izdevumi meitasuzņēmumā, un uzliek nodokļus šādai peļņai, ja šāda peļņa ir atskaitāmi izdevumi meitasuzņēmumā, vai arī uzliek šādai peļņai nodokļus, tajā pašā laikā atļaujot mātesuzņēmumam un pastāvīgajam uzņēmumam atskaitīt no maksājamās nodokļa summas to uzņēmumu ienākuma nodokļa daļu, kas saistīta ar minēto peļņu un ko samaksājis meitasuzņēmums un jebkurš zemāka līmeņa meitasuzņēmums (šodienas spriedums *X*, C-68/15, 71. punkts un tajā minētā judikatūra).

23 Tomēr šī 4. panta 3. punktā ir noteikts, ka katra dalībvalsts saglabā izvēles tiesības paredzēt, ka no mātesuzņēmuma peļņas, kam uzliek nodokļus, nav atskaitāmi maksājumi, kuri attiecas uz kapitāla daļu un zaudējumiem, ko rada meitasuzņēmuma peļņas sadalīšana. Tāpat no šīs tiesību normas izriet, ka, ja vadības izmaksas, kas attiecas uz kapitāla daļu, šādā gadījumā ir noteiktas kā izmaksas ar vienotu likmi, šāda summa nevar pārsniegt 5 % no meitasuzņēmuma sadalītās peļņas.

24 Tādējādi šīs direktīvas 4. panta mērķis ir novērst, ka peļņa, ko par labu mātesuzņēmumam rezidentam sadala meitasuzņēmums nerezidents, tiktu aplikta pirmām kārtām meitasuzņēmuma līmenī tā rezidences valstī un otrām kārtām – mātesuzņēmuma līmenī tā rezidences valstī.

25 Konkrētajā gadījumā, pirmkārt, ir jāprecizē, kā minēts šā sprieduma 7. punktā, ka Francijas Republika peļņu, kas nāk no mātesuzņēmuma rezidenta meitasuzņēmuma nerezidenta, ir izvēlējusies atbrīvot 95 % apmērā.

26 Otrkārt, ir jānorāda, ka, tā kā iemaksas, kas veicama papildus uzņēmumu ienākuma nodoklim, bāzi veido mātesuzņēmuma sadalītā peļņa, šī bāze var ietvert arī peļņu, kas nāk no šī mātesuzņēmuma meitasuzņēmumiem, kuriem rezidence ir citās dalībvalstīs, un līdz ar to šī peļņa tiek aplikta apjomā, kas pārsniedz Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas 4. panta 3. punktā paredzēto maksimālo vērtību 5 % apmērā.

27 Tādējādi rodas jautājums, vai šāda minētās peļņas aplikšana nav pretrunā Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvai.

28 Francijas un Beļģijas valdību ieskatā peļņa, ko mātesuzņēmums pārdala par labu saviem akcionāriem, neietilpst Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta piemērošanas jomā, jo šī norma ir piemērojama tikai tad, kad mātesuzņēmums saņem tā meitasuzņēmuma sadalīto peļņu.

29 Šāda interpretācija nav atbalstāma.

30 Kā tas izriet no šodienas sprieduma *X* (C-68/15, 78. punkts), ir jākonstatē, ka šī interpretācija neizriet nedz no šīs tiesību normas teksta, nedz no tās konteksta vai mērķiem.

31 Minētā sprieduma *X* 79. un 80. punktā Tiesa precizēja, pirmkārt, ka, paredzot, ka mātesuzņēmuma dalībvalsts un pastāvīgā uzņēmuma dalībvalsts "atturas šādai peļņai uzlikt nodokļus", šajā tiesību normā dalībvalstīm ir aizliegts noteikt mātesuzņēmumam vai tā pastāvīgajam uzņēmumam nodokļus attiecībā uz peļņu, ko meitasuzņēmums sadala par labu savam mātesuzņēmumam, nenošķirot, vai saistībā ar nodokļu uzlikšanu mātesuzņēmumam iekasējamības gadījums ir šīs peļņas saņemšana vai tās pārdale.

32 Otrkārt, tā kā Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas mērķis saskaņā ar tās preambulas 3. apsvērumu ir novērst nodokļu dubultu uzlikšanu peļņai, ko meitasuzņēmums sadala par labu savam mātesuzņēmumam, mātesuzņēmuma līmenī, fakts, ka mātesuzņēmuma dalībvalsts uzliek nodokli šim mātesuzņēmumam attiecībā uz šo peļņu brīdī, kad tā tiek pārdalīta tālāk, kā rezultātā šī peļņa tiek aplikta apjomā, kas pārsniedz minētās direktīvas 4. panta 3. punktā paredzēto maksimālo vērtību 5 % apmērā, nozīmētu nodokļu dubultu uzlikšanu minētā mātesuzņēmuma līmenī – pretēji šai direktīvai.

33 Turklāt šajā kontekstā ir jānorāda, ka nav būtiskas nozīmes faktam, vai valsts nodokļu pasākums ir vai nav kvalificēts par uzņēmumu ienākuma nodokli. Šajā ziņā pietiek konstatēt, ka Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta piemērošana nav pakļauta nosacījumam par to, ka runai ir jābūt konkrēti par nodokli. Proti, šajā tiesību normā ir paredzēts, ka mātesuzņēmuma dalībvalsts atturas uzlikt nodokļus tā meitasuzņēmuma nerezidenta sadalītajai peļņai. Tātad minētās tiesību normas mērķis ir novērst, ka dalībvalstis nosaka nodokļu pasākumus, kas izraisītu nodokļu dubultu uzlikšanu mātesuzņēmumiem attiecībā uz šādu peļņu.

34 Šo konstatējumu neliek apšaubīt 2006. gada 12. decembra sprieduma *Test Claimants in the FII Group Litigation* (C-446/04, EU:C:2006:774) 105. punkts, jo minētajā punktā Tiesa vienīgi ir izteikusies par noteiktās uzņēmumu ienākuma nodokļa avansa maksājuma summas aprēķina kārtības atbilstību Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvai gadījumā, kad mātesuzņēmums rezidents pārdala no meitasuzņēmuma nerezidenta saņemtās dividendes, nevis par šī nodokļa uzlikšanas atbilstību šai direktīvai šādā gadījumā.

35 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas 4. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu mātesuzņēmuma dalībvalsts noteiktu nodokļu pasākumu kā pamatlietā aplūkotais, ar kuru ir paredzēts iekasēt nodokli saistībā ar mātesuzņēmuma veikto dividenžu sadali, ja šī nodokļa bāzi veido sadalīto dividenžu summas, tostarp tās, kas nāk no šī uzņēmuma meitasuzņēmumiem nerezidentiem.

### *Par otro jautājumu*

36 Ņemot vērā uz pirmo jautājumu sniegto atbildi, uz otro jautājumu nav jāatbild.

**Par tiesāšanās izdevumiem**

37 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Padomes 2011. gada 30. novembra Direktīvas 2011/96/ES par kopējo sistēmu nodokļu uzlikšanai, ko piemēro mātesuzņēmumiem un meitasuzņēmumiem, kuri atrodas dažādās dalībvalstīs, kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 2014. gada 8. jūlija Direktīvu 2014/86/ES, 4. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu mātesuzņēmuma dalībvalsts noteiktu nodokļu pasākumu kā pamatlietā aplūkotais, ar kuru ir paredzēts iekasēt nodokli saistībā ar mātesuzņēmuma veikto dividenžu sadali, ja šī nodokļa bāzi veido sadalīto dividenžu summas, tostarp tās, kas nāk no šī uzņēmuma meitasuzņēmumiem nerezidentiem.

[Paraksti]